

בנקודה קדישא.

וְיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, וְכָל אֵינֹן דְּמִתְעַסְקִין
בְּקְדוּשָׁה, כָּל יוֹמָא דְשַׁבְּתָא,
אֲתֵאֲחָדֵן כָּל אֵינֹן שִׁית יוֹמִין, בְּאֵינֹן שִׁית
יוֹמִין דְּלִגּוּ דְּאֲתֵאֲחָדֵן בְּהֵיא נְקוּדָה, אֲתֵאֲחָדֵן
בְּהֵיא, בְּגִין לְנִטְרָא לֹן. וְכָל אֵינֹן שִׁית יוֹמִין
(ד"א ואינון שית יומין דלגו) דְּשַׁבְּתָא, הֵיא נְקוּדָה
טְמִירָא אִיהֵי. פִּיּוֹן דְּעָאל שַׁבְּתָא, כְּדִין סְלָקָא
הֵיא נְקוּדָה, וְאֲתַעְטְרָא וְאֲתֵאֲחָדָא לְעִילָא,
וְכֻלְהוּ טְמִירִין בְּגוּה.

תָּא חֲזִי, אִית יָמִים וְאִית יָמִים. יָמִי חוּל, כְּמָה
דְּאֲתָמַר, וְאֵלִין קִיִּימִין לְבַר לְעַמִּין. יָמִי
הַשַּׁבָּת, דְּאֵינֹן יָמִי הַשַּׁבּוּעַ, קִיִּימִין לְיִשְׂרָאֵל.
וְכַד סְלָקָא הֵיא נְקוּדָה, כְּלָא אֲתַגְנִיז, וְאִיהֵי
סְלָקָא, פִּיּוֹן דְּאִיהֵי סְלָקָא, אֲקָרִי שַׁבְּתָא.

מַהוּ שַׁבְּתָא. אִי תִימָא בְּגִין שְׁבִיתָה, דְּכִתִּיב פִּי
בו שַׁבְּתָא, יָאוּת הוּא. אָבֵל רְזָא דְמִלָּה,
פִּיּוֹן דְּסְלָקָא הֵיא נְקוּדָה, וְנַהוּרָא נְהִיר, כְּדִין
מִתְעַטְרָא אִיהֵי בְּאַבְהֵן, פִּיּוֹן דְּמִתְעַטְרָא אִיהֵי
בְּאַבְהֵן, כְּדִין אֲתַחֲבַרְת וְאֲתֵאֲחָדַת בְּהוּ, לְמַהוּ
חַד, וְאֲקָרִי כְּלָא שַׁבְּתָא. שַׁבְּתָא: ש' בַּת. ש' הָא
אוּקְמוּהָ, רְזָא דְתִלַּת אַבְהֵן, דְּמִתְאֲחָדֵן בְּבַת
יְחִידָה, וְאִיהֵי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, וְאֵינֹן בְּעִלְמָא
דְּאֲתִי. וְכֻלָּא אִיהוּ חַד. וְדָא אִיהוּ ש' בַּת,
לְמַהוּ כְּלָא חַד.

וְאִי תִימָא, שַׁבְּתָא הַגְּדוּל, וְאִיהוּ לְעִילָא, אֲמָאי
אֲקָרִי שַׁבְּתָא. אֵלָא וְדָאי הָכִי הוּא. וְרְזָא
דְמִלָּה, בְּכָל אֲתַר נְקוּדָה דְּאִיהֵי עֲקָרָא דְכָל
עֵינָא, אֲקָרִי בַת. כְּמָה דְּאֲתַר אָמַר, (תהלים יז)
שְׁמַרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין, בְּגִין דְּאִיהֵי (נְקוּדָה)
עֲקָרָא דְכָל עֵינָא, אֲקָרִי בַת.

עֲלִמָא דְּאֲתִי, אִיהוּ הֵיכְלָא לְהֵיא נְקוּדָה
עֲלָאָה, וְכַד אִיהֵי קִיִּימָא, וְנִטְלָא

וְיֵש יָמִים אַחֲרִים שְׁעוּמְדִים
בְּפָנִים מַעְגוּל קְדוּשָׁה, וְאַחֲזִים
בְּנְקוּדָה קְדוּשָׁה.

וְיִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, וְכָל אֵלוּ
שְׁמִתְעַסְקִים בְּקְדוּשָׁה, כָּל יָמִי
הַשַּׁבּוּעַ, נְאַחֲזִים כָּל אֵלוּ הַשַּׁשָּׁה
יָמִים, בְּאֵלוּ הַשַּׁשָּׁה יָמִים שְׁבִפְנִים
שְׁמֵאֲחָדִים בְּנְקוּדָה הֵיא, נְאַחֲזִים
כְּזוּ כְּדִי לְשִׁמְרֵ אוּתָם, וְכָל אוּתָם

שִׁשַׁת יָמִי (ואותם ששה ימים שבפנים)
הַשַּׁבְּתָא אוּתָהּ נְקוּדָה הֵיא נְסִתְרַת.
פִּיּוֹן שְׁנַכְנַסְתָּ שַׁבְּתָא, אָז עוּלָה
אוּתָהּ נְקוּדָה וּמִתְעַטְרַת וְנֵאֲחָזַת
לְמַעְלָה, וְכָלֵם טְמוּנִים בְּתוּכָה.

בְּא וְרָאָה, יֵש יָמִים וְיֵש יָמִים. יָמִי
חַל, כְּמוּ שְׁנַאֲמַר, וְאֵלָה עוּמְדִים
מַחוּץ לְעַמִּים. יָמִי הַשַּׁבְּתָא, שְׁהֵם
יָמִי הַשַּׁבּוּעַ, עוּמְדִים לְיִשְׂרָאֵל.
וְכַשְׁעוּלָה הַנְּקוּדָה הַזֹּה, הַכָּל נִגְנֹז,
וְהֵיא עוּלָה. פִּיּוֹן שְׁהֵיא עוּלָה, אָז
נְקָרַת שַׁבְּתָא.

מַה זֶה שַׁבְּתָא? אִם תֵּאמַר בְּשִׁבְלִי
שְׁבִיתָה, שְׁפָתוּב כִּי בּו שַׁבְּתָא - יָפָה
הוּא. אָבֵל סוּד הַדְּבָר - פִּיּוֹן
שְׁעוּלָה הַנְּקוּדָה הַזֹּה וְהָאוּר מְאִיר,
אָז הֵיא מִתְעַטְרַת בְּאַבוּת. פִּיּוֹן
שְׁהֵיא מִתְעַטְרַת בְּאַבוּת, אָז
מִתְחַבַּרְת וְנֵאֲחָזַת בְּהֵם לְהִיּוּת
אַחַד, וְהַכָּל נְקָרָא שַׁבְּתָא. שַׁבְּתָא -
ש' בַּת. ש' חֲרִי פְרִשׁוּהָ, הַסּוּד שֶׁל
שְׁלִשָּׁה אָבוּת שְׁנֵאֲחָזִים בְּבַת
יְחִידָה, וְהֵיא מִתְעַטְרַת בְּהֵם, וְהֵם
בְּעוּלָם הַכָּא, וְהַכָּל אַחַד הוּא.
וְזֵהוּ ש' בַּת, לְהִיּוּת הַכָּל אַחַד.

וְאִם תֵּאמַר, שַׁבְּתָא הַגְּדוּל, וְהוּא
לְמַעְלָה, לְמָה נְקָרָא שַׁבְּתָא? אֵלָא
וְדָאי כִּף הוּא. וְסוּד הַדְּבָר - בְּכָל
מְקוּם הַנְּקוּדָה, שְׁהֵיא עֲקָרָא שֶׁל כָּל
הָעֵין, נְקָרַת בַּת, כְּמוּ שְׁנַאֲמַר
(תהלים יז) שְׁמַרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵין,
מְשׁוּם שְׁהֵיא (נְקוּדָה) הָעֲקָרָא שֶׁל כָּל
הָעֵין, וְהֵיא נְקָרַת בַּת.

הָעוּרָם הַכָּא הוּא הֵיכְל לְאוּתָהּ
נְקוּדָה עֲלִיוֹנָה, וְכַשְׁהֵיא עוּמְדַת

ונוטלת בכנפיה את האבות להתעטר למעלה, הכל נקרא שבת. וכשהאבות מתעטרים למעלה בתוך הנקדה העליונה, נקרא שבת. וכשנקדה תחתונה מתעטרת באבות, נקרא שבת.

כשהנקדה התחתונה הזו עולה, ונראית ומתקשטת, (אותה נקדה

תחתונה פאשר עולה להתעטר באבות) אז כל השמחה נמצאת למעלה ולמטה, וכל העולמות בשמחה. ובלילה הזה הנקדה הזו אורה מתפשט, ופורש כנפיו על העולם, וכל השליטים האחרים מעבדים, ונמצאת שמירה על העולם.

ואז נוספת רוח נשמה בישראל לכל אחד ואחד, ובאותה נשמה יתרה שוכחים כל העצב והחמה, וכלום לא נמצא פרט לשמחה למעלה ולמטה. אותה רוח שיורדת ונוספת בכני העולם, כשיורדת, רוחצת בפשמים של גן עדן, ויורדת ושורה על העם הקדוש. אשריהם פשהרוח הזו מתעוררת.

באותה שעה שאותה רוח יורדת, יורדים עמה לתוך גן העדן ששים מרפכות מעטרות לשה צדדים. וכשמגיעים לגן עדן, אזי כל אותן הרוחות והנשמות שבגן עדן, כלן מתעוררות לאותה (מתעטרות באותה) רוח. הכרוזים קוראים ואומרים: אשריכם ישראל, העם הקדוש, שרצון רבונכם מתעורר אליכם. סוד הסודות לידעי החכמה.

אשריהם פשהרוח זו מתעוררת. הרוח הזו היא התפשטות הנקדה הזו, ויוצאת ממנה ומתפשטת בעולם, ואותה היא סוד השבת ששרוי למטה, ועל כך כתוב בו שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והרי פשוה,

בגדפהא לאבהן, לאתעטרא לעילא אקרי כלא שבת. וכד אבהן מתעטרן לעילא, בגו נקודה עלאה, אקרי שבת. נקודה תתאה פד מתעטרא באבהן אקרי שבת.

האי נקודה תתאה כד סלקא ואתחזית, ואתקשיטת. (כ"א האי נקודה תתאה כד סלקא

לאתעטרא באבהן) כדין כל חדוה אשתכח לעילא ותתא, ועלמין פלהו בחדוה. ובהאי ליליא, האי נקודה אתפשט נהוראה, ופריש גדפוי על עלמא, וכל שלטונין אתרנין מתעברן, ונטירו אשתכח על עלמא.

וכדין אתוסף רוח נשמתא בישראל, על כל חד וחד, ובההיא נשמתא יתירא, נשיין כל עצבא וחימתא, ולא אשתכח בר חדוה, לעילא ותתא. ההוא רוחא דנחית ואתוסף בכני עלמא, פד נחית, אתסחי בבוסמין דגנתא דעדן, ונחית ושרא על עמא קדישא, זפאין אינון, פד האי רוחא אתער.

בההיא שעתא דההוא רוחא נחית נחתין עמה לגו גנתא דעדן, שתיין רתיכין, מתעטרין לשיית סטריין. וכד מטי לגנתא דעדן, כדין כל אינון רוחין ונשמתין דגנתא דעדן, פלהו מתערי לההוא (כ"א מתעטרי בההוא) רוחא. פרוזי קרי ואמר, זפאין אתון ישראל, עמא קדישא, דרעותא דמאריכון אתער (ד"ר ד"ב) לגביכו.

רוא דרזין לידעי חכמתא, זפאין אינון פד האי רוחא אתער. האי רוחא איהו אתפשטותא דהאי נקודה, ונפקא מינה, ואתפשטא בעלמא, וההוא הוי רזא דשבת, דשרא לתתא, ועל דא כתיב ביה שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והא

אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על